

[Ole M. Nielsen]

lingsråd og forslaget om en finansieringsreform. Desværre går det tilsyneladende noget trægt med at vinde forståelse i dele af FN-systemet og blandt visse andre industrilande og adskillige udviklingslande for disse forslag, så debatten i dag er en udmærket anledning til, at Folketinget giver udtryk for sin klare støtte til, at både vor egen regering og regeringerne i de øvrige nordiske lande af al kraft arbejder videre med disse forslag i FN.

Mon ikke tiden er inde til, at de nordiske lande, som jo på en lang række områder er blandt FN-systemets hovedbidragydere, i højere grad end hidtil bruger både guleroden og stokken i bidragspolitikken?

Hvis de nordiske lande sammen med ligesindede FN-lande står sammen om en sådan mere kontant bidragspolitik, skulle der vel være rimelige udsigter til at få væsentlige dele af forslagene i det nordiske FN-projekt igennem. Det hører jeg gerne udenrigsministerens kommentar til.

Så omtalte udenrigsministeren generalsekretærens rapport »Dagsordenen for Fred«. Jeg er meget enig med udenrigsministeren i, at det er en overordentlig vigtig rapport. Den burde vel rettelig kaldes et oplæg til en mere sammenhængende og konsekvent FN-politik på dette område. Den fremtræder da også på mange måder som en indtrængende appel til medlemslandene om at gøre en mere helhjertet indsats på dette helt centrale område.

Mange af tankerne i denne rapport er jo ikke nye. Adskillige er genbrug af den forrige generalsekretærs forslag. Men det tjener den nye generalsekretær til ære, at han også inddrager nye tanker både med hensyn til forebyggelse af konflikter, fredsbevarelse og fredsskabelse, ligesom han gør sig nogle meget relevante overvejelser om, hvordan FN kan bidrage til at skabe stabilitet i et samfund, hvor det er lykkedes FN at skabe fred. Det er bestemt forslag, der fortjener støtte.

I den forbindelse kan vi desværre ikke komme uden om generalsekretærens stærke appel om en reform af finansieringen af FN's indsats på disse helt grundlæggende områder. Det er nærmest skandaløst, at forholdene ikke er forbedret væsentligt i de senere år trods manende appeller fra den tidligere generalsekretær. Nu må tiden være inde til, at Danmark og ligesindede lande presser på for at få gennemført de

reformer, som Boutros-Ghali lægger op til, og som er afgørende både for FN's effektivitet og for troværdighed blandt almindelige mennesker.

Her skal lyde en tak til regeringen for dens tilsagn på FN's generalforsamling om at bidrage til den reservefond på 50 mio. dollars, som tilsyneladende nu er ved at blive en realitet. Men samtidig skal der lyde en kraftig opfordring til udenrigsministeren til sammen med kolleger og ligesindede lande fortsat at presse på for at få gennemført den finansieringsreform, generalsekretæren lægger op til. De initiativer, der er taget hertil, er kun en begyndelse. Der er lang vej igen. Måske kan udenrigsministeren i denne forbindelse kaste lys over, hvilke finansielle forpligtelser medlemslandene egentlig har i henhold til FN-pagtens artikel 43.

Jeg hæfter mig også ved, at udenrigsministeren omtalte Den Internationale Domstol. Fra Kristeligt Folkepartis side skal der lyde en kraftig opfordring til udenrigsministeren til at arbejde for, at Den Internationale Domstol i langt højere grad end hidtil inddrages i mellemfolkelige tvister. Det bør være reglen og ikke undtagelsen, at FN's medlemslande bruger Domstolen, hvis de ikke kan løse deres uoverensstemmelser ved bilaterale forhandlinger. Det er også i overensstemmelse med FN-generalsekretærens forslag i en dagsorden for fred og med bestræbelserne på at fremme en international retsorden. Beklageligvis har alt for mange af FN's medlemslande taget forbehold med hensyn til brug af Domstolen eller anerkendelse af dens kompetence.

Et andet område, hvor FN bør spille en central rolle, er kontrol med den internationale våbenhandel. Man kan vel sige, at afslutningen af den kolde krig verden over skabte forhåbninger om en mere fredelig verden. Sådan er det desværre ikke gået. Det er f.eks. en kendsgerning, at den internationale våbenhandel fortsat er særdeles lukrativ, og at den i sig selv bidrager til risikoen for krige inklusive borgerkrige måske ikke mindst i den tredje verden. Det er desværre også en kendsgerning, at netop de fem lande, der som permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd har et særligt ansvar for fred og sikkerhed, er blandt verdens største våbeneksportører. Dermed undergraver disse lande Sikkerhedsrådets troværdighed og